

BOŽICA TUNJIĆ

SIROMAH
LJEPOTICA
ŽIVOTINJE

SIROMAH I LJEPOTICA

Bijaše jedan siromašni mladić pozanimanju stolar. Živio je u trošnoj kućici. Radio je kod gospodara koji je imao kćer. Mladić je svaki dan gledao gospodarevu kćer a znao je da i ona njega gleda.

Kako gospodar bijaše jako strog i sebičan mladić je znao da mora napraviti veliko djelo da zadobije povijerenje svoga gospodara.

Odliči napraviti kuću kako bi zaprosio djevojku.

Gospodar primijeti mladićevu promijenu. Uočio je kod mladića da svaki dan pogledava njegovu kćer ali također da i njegova kći se osmijehuje mladom, spretnom i vrijednom mladiću.

Gospodar nije želio da se njegova jedina kćer zaljubi u siromaha i odluči mladića izbaciti iz stolarske radnje.

Jadan mladić ostao je bez jedinog izvora prihoda i odluči da mora ostati jak, uporan i vrijedan kako bi nastavio sam raditi.

Mladić je živio pokraj šume gdje je žuborio šumski potočić. Njegovi prijatelji bijaše šumske životinje kojima je mladić pomagao za vrijeme hladnih dana.

Kad je vani bila jaka zima i sve bi se smrznula, hrane i vode za šumske životinje bi nestako, mladić bi ih primao u svoj skromni dom.

Zbog mladićave dobre osobnosti koji se uvijek osjećao sretan i nasmijan, uvijek spreman pomoći i ohrabriti prijatelja. Životinje se udružile i pohitaše pomoći vjernom prijatelju. Tako svi zajedno počele graditi veliku kuću kao i mjesto gdje bi mladić mogao nastaviti sa svojim stolarskim poslovima.

To se bilo pročulo po okolnim mjestima.

Kuća je svaki dan postajala veća dok je nisu završili. Gospodareva kći također je čula za uspjeh mladića i njegovih prijatelja. U tajnosti, krijući se od oca djevojka je odlučila pohitati vrijednom i jakom mladiću.

Njena želja da posjeti mladića bila je veća nego strah što će joj otac reći kad sazna za njenu odluku. Naizmjenično je trčala šumskim i seoskim putevima uz crkvu ptica a putom ju je presreo pokoji zec i seoski pas. Bila je jako uzbuđena, nije osjećala umor, osjećala se kao da je letila zrakom.

Osjećala se kao da je u par trenutaka uspijela stići do mladića. A mladić kao da je cijelo vrijeme osjećao da djevojka stiže ponosno je stajao na pragu svoga doma. Kuća napravljena od hrastovine, sazidanim kaminom iz kojeg se širila ugodna toplota, i isklesanim namještajem koji je sam napravio ponosno

stajao pred djevojkom.

U trenutku je bio svjestan da mora isprositi djevojkinu ruku koju još uvijek bijaše volio.

Djevojka je bila sretna jer je mladić bio zaprosio. Njihova je se sreća osjećala zrakom kao i cvrkut ptica koje bijaše skladno svirale i pjevale kao orkestar.

Verica Coffou

Motivi : MOČVARA , LIJEK , NEPOZNAVANJE STRAHA

Nježna , dječja duša protiv zle čarolije

Daleko, daleko iza tri visoke planine nalazila se mirisna livada i jedna zelena močvara. Na livadi, u skromnoj, drvenoj kućici živjele su majka i njena sedmogodišnja kćer. Na livadi je raslo mirisno bilje, a majka je djevojčicu učila koje biljke liječe pojedine bolesti. Sakupljale su bilje i jednom mjesečno odlazile u grad na prodaju. Od zarade su kupovale sve što im je potrebno. Život im je bio skroman i naporan.

Uz livadu se protezala velika, tamnozeleno močvara. Povremeno su se iz nje čuli zastrašujući glasovi.

Jednog dana majka se razboljela. Gorila je od temperature i klonula u krevet. Djevojčica je potrčala na livadu da ubere biljčicu koja će majci pomoći. Trčeći nazad oslušnula je... Iz močvare su zvukovi postajali sve snažniji...

Iz vode je izronilo dvoglavo čudovište...Ljigavo raslinje visilo je sa njegovog tijela. Na desnoj glavi uho je bilo ranjeno. Iz njega je curila zelena tekućina. Urlik je bio zastrašujući. Bauljao je nespretno kroz žitki, močvarni mulj ljuljajući se lijevo-desno. Zelena, gusta žabokrečina lijepila se uz njegove bokove. Potmula tutnjava i njegov neartikulirani glas sablasno su ispunjavali okoliš.

Djevojčica je bila mirna. Brižno je gledala njegovu ranu a onda mu se obratila : „ Slušaj ,dvoglavko, moram mami skuhati čaj od ovih travki što sam ih ubrala , a onda ću se vratiti i zaviti tvoje ranjeno uho. Čekaj me!“

I otrči.

Dvoglavi je u čudu gledao kako je djevojčica otrčala i brzo se vratila. Bez straha mu se približila i zavila mu ranu.

Odjednom je voda močvare postajala svjetlija. Tamnozeleno se boja polako povlačila, dok nije posve nestala. Tijelo čudovišta prsnulo je u tisuće blještavih komadića. Bijela izmaglica progutala je njegov lik, a nazirao se obris prelijepe djevojke – vodene vile. Odnokud je dopirala nježna, pastoralna melodija. Vila je lagano plovila površinom jezera i smiješeci se djevojčici raširila ruke:

„ Hvala ti, djevojčice ! Svojom neustrašivošću, dobrotom i toplinom skinula si čaroliju kojom me je začarao zli čarobnjak.“

Zaronila je u jezero i vratila se sa ljekovitim vodenim travama za njenu majku i kovčezicom punim zlatnika.

Majka je ozdravila. Novcem su obnovile kućicu i često u večere sjedile uz jezero slušajući pjev vodene vile.

Vesna Kovačević

Ribar i sirena

motivi oluja, plač, sirena

Davno, davno, uz obalu mora, živio stari ribar sa sinom jedincem. Bili su jako siromašni. Imali su samo jednu kozu i jedva preživljavali uz njeno mlijeko i ribu koju je mladić svakoga dana lovio. Jednoga dana, upravo kad je počelo jako nevrijeme, pred njihovu skromnu kućicu stigla je raskošna kočija iz koje je izašao vlastelin sa svojom pratnjom i naredio domaćinima da ih ugoste. Nažalost, osim toplog ognjišta i nešto mlijeka, oni im nisu imali što ponuditi. Vlastelin se razbjjesnio, izbacio starca iz kuće, a mladiću zaprijetio da će ubiti i njega i oca, ako hitno ne ulovi dovoljno riba da se najedu.

Siroti mladić otpratio je oca do kože u staji, gurnuo čamac u more i krenuo na pučinu. Vjetar je bio jak, valovi su bacali čamac tamo, amo kao orahovu ljusku. Mladić se rasplakao, mislio je samo na oca, koji će nastradati jer mu on neće moći pomoći. Odjednom, čamac se umiri, a pred mladićem se pojavi lice prelijepo djevojke. Sirena, jer to je bila ona, upita ga zašto plače. On joj se izjada, a ona mu obeća da će mu začas donijeti punu vreću riba da spasi oca, ali on, čim vlastelinu preda ribe, mora doći k njoj zauvijek. Tako je i bilo, donijela mu je ribe, odvukla čamac do obale i čekala ga. Mladić je predao ribe, odjurio se oprostiti od oca i krenuo k sireni. Sad je otac pojurio za njim, počeo kukati i preklinjati sirenu da uzme njega, a poštedi mu sina. Ovaj nije htio ni čuti, molio je oca da se vrati. Kad je sve to vidjela i čula, sirena naredi obojici da brzo odu u staju i ne izlaze do jutra iz nje. Otac i sin su se zagrlili i stisnuli uz kozu i čekali jutro.

Cijelu noć silni su valovi udarali u obalu, olujni vjetrovi hučali i rušili sve pred sobom.

Ujutro, kad se sve stišalo, otac i sin u strahu su izašli – nestala je kuća, kočija, svi koji su bili u njoj..

Otada, kad god je jaka oluja u tom kraju, čuje se jecanje iz dubine mora.

Pozdrav, vesna

TRI PČELICE I SVEMOĆNI DOBRI DUH

Dušanka Gaćeša

Negda, davno, u ona daleka vremena, kada je zemljom vladao Svemoćni dobri duh što je obitavao u jednom, malom, mrvičastom dijelu Sunca i voljelo sve oko sebe – ljude, životinje, ptice, kukce, ribe, zvijeri, ali i stabla potoke, rijeke mora – nekim čudom, vjetrom jakim, donesen je crni oblak, a Crni duh koji se nastani u njemu snagom svoga zla, unese strepnju i strah svih koji su se u to vrijeme našli ispod njega.

Baš, toga dana, kada se Crni duh nadvio nad livadom i obližnjim šumarkom, doletješe tri male, slatke, razigrane pčelice. Počeše one svoj lelujavi i lepršavi ples mašući malim krilcima, kojima izvađahu rajsku glazbu. Plesahu one, izvodeći bezbroj razigranih pokreta nogicama i krilcima, kad – najednom – crni oblak posta crnijim, počeo se prijeteci kretati prema pčelicama i spuštati sve niže, a Crni duh što u njemu se pritajio, poslao tri ogromna i izgledom zastrašujuća pauka koji baciše svoje mreže na pčelice. Svaki uhvati po jednu i krenu prema njoj. Što su se više

približavali pčelicama koje od straha drhtaše, mreže su mijenjale boju, postajale sve zagasitijih nijansi, sve tamnije i onog trenutka kad su mreže postale crvene i pčelice postade žarko crvene - učas sve zasta, pauci, pčele, oblak, vjetar – sve osta u nepokretu nekom. Paucima noge počеше rasti sve više, a oči im se izopaciše rastući toliko da postadoše veće od njihovih tijela, oni snažno stisnuše pčelice tim svojim dugim, dlakavim nogama. Slabim glasom od silna bola, jedna pčelica zavapi : „Anđele, čuvari mili, Duše dobri milostivi, pomozite nam!“

..... I – gle čuda - tama postade svjetlija, oblak crni vjetar ponese nekuda i poče navirati svjetlost, toplina, trepet neki osjeti se u zraku.

I – sukobiše se Svemoćni dobri duh i mrki, opaki Crni duh i desi se čudom nekim - moć dana bješe dobroti, ljubavi, sreći i nadvladaše one zlo i – nestadoše i crni oblak i zao Crni duh i tri iznakažena pauka. Zavlada najprije neki tihi mir od iznenađenja, a onda - sve se pokrenu, pčelicama se vrati njihova boja i nastade veselje.

Tri pčelice se zagrlishe i zaplesashe zanosni ples popraćen lepetom krilaca što proizvođahu krasnu i umilnu glazbu koja poprati pokrete tijela. Bješe to njihova zahvala Svemoćnom dobrom sunčanom duhu.

I njihovoj sreći ne bi kraja i one dalje plesahu dugo, dugo, a možda još i sada plešu u zanosu svoje sreće.

Čiča miča, gotova je priča – Šuša buša, magarac tko ne sluša. ☺

Gordana Persoglia

Nesvjesno

Strah

Moć

Priča o strahu i začaranoj princezi

Bio jednom jedan mladić. Živio je s ocem, majkom i tri brata. Nadao se da će postati dobar trgovac kao otac: mudar, lukav, koji je znao s ljudima, šaliti se, družiti s njima, ali im i prodati svoju robu. Ostala braća nisu imali ambicije kao on. S ocem putovao je od sela do sela, od grada do grada, od dvorca do dvorca. Putovali su i trgovali danju i noću, zimi i ljeti, po suši, po snijegu i kiši. Svoju robu, razne alatke, tkanine i začine prevozili su kolima, koje su vukla, dva konja vranca.

Jedne ljetne noći, otac i sin prolazili su kroz mračnu šumu. Mrak je bio potpun, bez mjesečevog osvjetljenja. Tim putem trgovci nisu prolazili. Ali otac je kasnio na sajam, pa se hrabro, ali ludo, uputio u šumu, usprkos opasnostima, koje vrebaju u njoj. Oko ponoći kad je bilo najmračnije, začuo se šušanje koji je proparao tišinu, a konji su naglo stali i upozoravajući zarzali. Iz guštika na njih su nasrnuli ljudi, glava prekrivenim crnim kapuljačama i crnim pelerinama. Zapucali su, ne u njih, nego u

zrak , da ih zastraše. Prisilili su ih da siđu s kola. U šutnji i tišini vezali su svakog uz drvo, ali na velikoj udaljenosti jednog od drugog. Kola s konjima i svom robom odvezli su sa sobom, a njih nesretnike, ostavili zavezanih očiju, ruku i nogu. Međusobno nisu mogli komunicirati ni tješiti jedan drugog.

Jeza, hladni trnci, srce koje divlje lupa, knedla u grlu, podrhtavanje cijelog tijela ,bilo je nešto s čime se mladić u svom kratkom, ali sigurnom i zaštićenom životu , nije nikad susreo. I nikad nije bio sam, uvijek sa ocem ili braćom. Osjećaj samoće, izgubljenosti ,nemoći , ostavljenosti i neizvjesnosti, ali i straha za život ,obuzeo ga je svog.

- Gdje je otac? Je li živ? Što ako dođu divlje zvijeri pa me pojedu? –

Strah i tjeskoba uselili su se u njegovo srce, zaokupili sve njegove misli. Tresao se tako da je od njegove trešnje i lišće na kojem je sjedio zašuštalo.

- Dolaze li to duhovi i demoni da me odvedu na drugi svijet?.- pitao se.

Došlo je i jutro. Zasjalo je i sunce. Toplina sunca osokolila ga je , dala mu nadu i osjećaj da je još živ.

Jedan zvuk postao je sve glasniji. Pjev ptica sve bliži. Sletio mu je čak i na rame i cvrkutao, cvrkutao. -Govori li to ptic nešto? Jel to stvarnost ili fantaziram?-

-Pomoći ću ti da se oslobodiš i da skupa s ocem otiđeš iz šume. Odvest ću te do dvorca u kojem živi prelijepa djeva, princeza. Dugo te već čeka. Ali taj dvorac i djeva su začarani. Princeza se ne može za nikoga udati, dvorac je zarastao u korov, a stanovnici dvorca su bijedni i siromašni. Čaroliju je na njih bacila zla vještica. Jedini tko je može osloboditi te čarolije mladić je koji je prošao kroz strah, preživio ga, suočio se s njim, kojeg je strah prožeo sve do kostiju. Samo čovjek koji preživi strah može biti dobar vladar njenog kraljevstva i dobar muž. Život je nemoguć bez ravnoteže hrabrosti i straha. Hrabrost bez straha je ludost i vodi u propast.... (kao što ih je njegov otac odveo u mračnu šumu) Samo hrabrost koja se suoči sa strahom odlika je dobrih ljudi i dobrih vladara. Samo takav , oprezan, mudar, ali i hrabar, možeš spasiti zemlju od propasti. Ti si prošao kroz strah i zaslužio si njenu ruku, zaslužio si da budeš kralj.- odcvrkutao je ptic.

Kad je to sve izrekao, ptic je odletio i doveo sluge iz dvorca koji oslobodiše mladića i njegovog oca.

Princeza i mladić vjenčali su se uz veliku pompu i slavlje. Njihovi podanici bili su sretni jer su dobili vladara koji ih je oslobodio čarolije i izvest će ih iz godina gladi i siromaštva, mudro vladajući. Mladić je dobio prelijepu princezu za ženu, a otac pravo da trguje cijelom zemljom u pratnji vojske, da ga štite od razbojnika. Samo oni crni zakrabuljeni lopovi , nisu dobro prošli. Uhvaćeni su , išibani i protjerani iz zemlje.

Ljiljana Ćosić

**Ogrlica
Hladna voda
Pod**

Zmaj

Jednom davno iza visoke planine živio je zmaj koji je previše izrastao. Bijaše jako dobar i omiljen od svijeta ali isto tako bijaše sramežljiv i plah. Imao je dvije sestre, ljupke i vedre. Zmaj je bio tužan jer niti jedna ogrlica koju im je ostavio stari djed nije odgovarala njegovom širokom i velikom vratu dok su njegove sestre bile ponosne na te ogrlice i često su ih nosile i krasile se s njima. Zmaj je patio zbog svog glomaznog tijela i vrata i često se zbog toga nije družio sa drugim zmajevima. Jednom je u planine doskakutao mali zec i rekao zmaju kako postoji rješenje njegovih problema. Treba se samo prošetati do malog potoka iza šestog mlina iza snježne planine i tamo popiti čašu hladne vode i kucnuti dva puta dlanom u pod ali i da se jako mora paziti da ga putem ne napadne zli gavran. Zmaj je odlučio poslušati malog zeca, otišao je gdje mu je zec rekao da ode i dogodilo se čudo. Smanjio se. To je primjetio zli gavran i odlučio je sletjeti zmaju na glavu i iskopati mu oči kako se zmaj ne bi mogao vratiti kući. Ali nije uspio u tome jer nije znao da se kod snježne planine svim zlim gavranima lede krila i oni tamo ostaju zarobljeni zauvijek. Zmaj se vratio svojim sestrama iza visoke planine, više nije bio plah i sramežljiv jer je i on mogao staviti djedovu ogrlicu na svoj vrat i veseliti se i igrati kao i svi ostali dobri zmajevi a mali zec mu je postao najbolji prijatelj.